DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

4. oktober 2007 *

I sag C-349/06,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Verwaltungsgericht Darmstadt (Tyskland) ved afgørelse af 16. august 2006, indgået til Domstolen den 21. august 2006, i sagen:

Murat Polat

mod

Stadt Rüsselsheim,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Klučka, og dommerne J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og U. Lõhmus,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den tyske regering ved M. Lumma og C. Schulze-Bahr, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello stato W. Ferrante

— den nederlandske regering ved H. Sevenster, herefter ved C. Wissels, som befuldmægtigede

— den polske regering ved E. Osniecka-Tamecka, som befuldmægtiget

— Det Forenede Kongeriges regering ved V. Jackson, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz, som befuldmægtiget,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 59 i tillægsprotokollen, undertegnet den 23. november 1970 i Bruxelles og indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19. december 1972 (*Samling af Aftaler indgået af De Europæiske Fællesskaber*, bind 3, s. 581, herefter »tillægsprotokollen«), samt artikel 7 og 14 i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen (herefter »afgørelse nr. 1/80«). Associeringsrådet blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og som blev

indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963 (*Samling af Aftaler indgået af De Europæiske Fællesskaber*, bind 3, s. 541). Anmodningen vedrører tillige fortolkningen af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning nr. 1612/68/EØF og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (herefter »direktiv 2004/38«).

2 Denne anmodning er fremsat i en tvist mellem den tyrkiske statsborger Murat Polat og Stadt Rüsselsheim vedrørende en sag om udvisning fra tysk område.

Retsforskrifter

Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet

3 Tillægsprotokollens artikel 59 er affattet således:

»Inden for de af denne protokol dækkede områder må der ikke gives Tyrkiet gunstigere betingelser end dem, som medlemsstaterne indrømmer hinanden på grundlag af traktaten om oprettelse af Fællesskabet.«

4 Artikel 7 i afgørelse nr. 1/80 bestemmer:

»Når tyrkiske arbejdstagere har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat, har deres familiemedlemmer, såfremt de har fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat:

— efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst tre år, og under forbehold af den fortrinsret, som gives arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater, ret til at modtage enhver form for tilbud om beskæftigelse

— efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst fem år, fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse.

Tyrkiske arbejdstageres børn, der har gennemført en erhvervsuddannelse i værtslandet, kan uafhængigt af varigheden af deres ophold i medlemsstaten modtage ethvert tilbud om beskæftigelse i den pågældende medlemsstat, forudsat at en af forældrene har været lovligt beskæftiget i denne stat i mindst tre år.«

5 Samme afgørelses artikel 14, stk. 1, lyder således:

»Bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.«

Nationale bestemmelser

6 § 47, stk. 1, i lov om udlændinge (Ausländergesetz, BGBl. 1990 I, s. 1354, herefter »AuslG«) bestemmer:

»(1) En udlænding kan udvises, hvis:

1. udlændingen ved retskraftig dom er blevet idømt straf af mindst tre års fængsel eller særlig ungdomsstraf for et eller flere forsætlige strafbare forhold, eller når udlændingen ved retskraftig dom er blevet idømt flere straffe af tilsammen mindst tre års fængsel i løbet af en periode på fem år for forsætlige strafbare forhold, eller udlændingen er blevet idømt forvaringsstraf i forbindelse med den seneste retskraftige dom, eller

2. udlændingen ved retskraftig dom er blevet idømt mindst to års særlig ungdomsstraf eller ubetinget frihedsstraf for et forsætligt strafbart forhold vedrørende forstyrrelse af den offentlige orden, som omhandlet i lov om euforiserende stoffer [...], eller som følge af forstyrrelse af den offentlige orden [...] begået i forbindelse med en offentlig forsamling [...].«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

7 Det fremgår af sagen, at Murat Polat, som er født den 25. juni 1972, indrejste til Tyskland i 1972 kort efter sin fødsel med henblik på familiesammenføring med sine forældre, som boede på tysk område. Hans far var fra 1971 til 1991 med afbrydelser beskæftiget som arbejdstager og har siden den 1. oktober 1991 modtaget pension.

8 Murat Polat gik i skole i denne medlemsstat, hvor han tog folkeskolens afgangsprøve. Han har siden den 11. juli 1988 haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Tyskland.

9 Fra 1989 til 1992 var han beskæftiget som arbejdstager i lufthavnen i Frankfurt.

10 Fra den 1. februar 1996 til den. 28. november 1997 aftjente Murat Polat sin værnepligt i Tyrkiet. Efter sin tilbagevenden til Tyskland var han igen ansat som arbejdstager mellem 1998 og 2000, og fra 1998 til 2006 boede han i forældrenes lejlighed, som han anmeldte som bopæl i 2000. Det pågældende år betalte han 200 EUR om måneden til sine forældre og havde indtægter på 400 til 1 400 EUR om måneden. Siden 2000 har han modtaget arbejdsløshedsunderstøttelse og kun haft kortvarige ansættelsesforhold.

11 Allerede som ung overtrådte Murat Polat lovgivningen om euforiserende stoffer og begik tyverier. Efter at han er fyldt 21 år, er han blevet dømt efter straffeloven 18 gange, overvejende for tyverier og narkotikakriminalitet. I begyndelsen fik han bødestraf ni gange i perioden fra 1994 til 1995 og senere også betingede fængselsstraffe i perioden fra 1998 til 2004.

12 Ved skrivelse af 16. juli 2001 meddelte de nationale myndigheder Murat Polat, at de på grund af de gentagne lovovertrædelser havde til hensigt at udvise ham. Da Murat Polat herefter blev indskrevet på et behandlingshjem, undlod myndighederne at træffe afgørelse om udvisning.

13 Som følge af Murat Polats hyppige afbrudte narkotikaafvænningsforløb og hans fortsatte strafbare adfærd, gjorde Amtsgericht Frankfurt am Main og Amtsgericht Rüsselsheim de betingede domme ubetingede, hvorefter Murat Polat afsonede fængselsstraf fra den 23. juni 2004 til den 8. februar 2006.

14 Ved afgørelse af 4. oktober 2004 udviste Stadt Rüsselsheim Murat Polat fra tysk område og traf bestemmelse om øjeblikkelig gennemførelse af denne foranstaltning. Afgørelsen var begrundet med, at de lovovertrædelser, som Murat Polat havde begået, og den herfor idømte straf førte til, at udvisningsforpligtelsen i § 47, stk. 1, nr. 1), i lov om udlændinge fandt anvendelse.

15 Herved fandt den kompetente administrative myndighed ikke, at Murat Polat var blevet integreret i Tyskland. Hverken bødestraffe, betingede fængselsstraffe eller udlændingemyndighedernes advarsler havde afholdt ham fra at begå yderligere alvorlig kriminalitet. Han måtte anses for at høre til gruppen af vaneforbrydere, og hans udvisning var både nødvendig og påkrævet af særlige præventive grunde.

16 Efter at have modtaget afslag på sin klage over udvisningsbeslutningen, indbragte Murat Polat den 3. august 2005 sagen for Verwaltungsgericht Darmstadt, idet han gjorde gældende, at det var første gang, han blev fængslet, og at han aktivt prøvede at få plads på et behandlingscenter med henblik på narkotikaafvænning. Under disse omstændigheder var der en realistisk mulighed for resocialisering.

17 På denne baggrund har Verwaltungsgericht Darmstadt besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er det foreneligt med artikel 59 i tillægsprotokollen [...] såfremt en tyrkisk statsborger, der som barn som led i en familiesammenføring flyttede til sine forældre, der var beskæftigede som arbejdstagere i Forbundsrepublikken Tyskland, ikke mister sin opholdsret, afledt af retten til i henhold til artikel 7, [stk. 1], andet led, i afgørelse nr. 1/80 [...] at modtage enhver form for tilbud om beskæftigelse — med undtagelse af de i [afgørelsens] artikel 14 [...] omhandlede tilfælde samt ved udrejse af værtsmedlemsstaten i en længere periode uden lovlige grunde — såfremt han efter at være fyldt 21 år ikke længere bor sammen med sine forældre og ikke forsørges af dem?

Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende:

2) Generhverver en tyrkisk statsborger, hvis retsstilling i henhold til artikel 7, [stk. 1], andet led, i afgørelse nr. 1/80 er ophævet på grundlag af de i spørgsmål 1 nævnte forudsætninger, atter denne retsstilling, hvis han efter at være fyldt 21 år i en periode på mere end tre år vender tilbage til forældrenes husstand og dér modtager gratis kost og logi, og moderen i denne periode varetager en beskeden beskæftigelse (rengøringskone med normalt 30-70 timer månedligt, i perioder 20 timer månedligt)?

Hvis spørgsmål 2 besvares bekræftende:

3) Ændres retsstillingen, hvis familiemedlemmet i perioden med fælles bopæl med arbejdstageren har indledt flere ophold på behandlingshjem (30.8.2001 — 20.6.2002, 2.10.2003 — 8.1.2004)?

4) Ændres retsstillingen, hvis den tyrkiske statsborger i perioden med fælles bopæl med arbejdstageren har haft en regelmæssig egen indkomst på 400-1 400 EUR månedligt?

Hvis det antages, at retsstillingen i henhold til artikel 7, [stk. 1,] andet led, i afgørelse nr. 1/80 fortsat består (spørgsmål 1 besvares bekræftende, eller spørgsmål 2 besvares bekræftende, og spørgsmål 3 og 4 besvares benægtende):

5) Kan en tyrkisk statsborger, som har retsstilling i henhold til artikel 7, [stk. 1,] andet led, i afgørelse nr. 1/80, og som har levet i Tyskland siden 1972, påberåbe sig den særlige udvisningsbeskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38/EF [...]?

6) Ændres retsstillingen, hvis den tyrkiske statsborger inden for de sidste ti år forud for udstedelsen af udvisningsafgørelsen fra den 1. februar 1996 til den 28. november 1997 har opholdt sig i Tyrkiet for at aftjene sin værnepligt?

Hvis spørgsmål 5 besvares benægtende, eller spørgsmål 6 besvares bekræftende:

7) Kan en tyrkisk statsborger, som har retsstilling i henhold til artikel 7, [stk. 1,] andet led, i afgørelse nr. 1/80, og som har levet i Tyskland siden 1972, påberåbe sig den særlige udvisningsbeskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 2, i direktiv 2004/38?

Hvis spørgsmål 7 besvares benægtende:

8) Kan en tyrkisk statsborger, som har retsstilling i henhold til artikel 7, [stk. 1,] andet led, i afgørelse nr. 1/80, påberåbe sig den særlige udvisningsbeskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 2004/38?

I tilfælde af, at retsstillingen i henhold til artikel 7, [stk. 1,] andet led, i afgørelse nr. 1/80 fortsat består [...]:

9) Kan flere mindre lovovertrædelser (primært berigelsesforbrydelser), som i sig selv ikke kan udgøre en virkelig og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn, på grund af det store antal begrunde en udvisning, hvis der må påregnes yderligere lovovertrædelser, og der i en tilsvarende situation ikke ville blive truffet foranstaltninger over for tyske statsborgere?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

18 Med spørgsmålet ønskes det nærmere bestemt fastlagt, på hvilket grundlag en tyrkisk statsborger som Murat Polat kan miste de rettigheder, han i henhold til artikel 7, stk. 1, andet led, i afgørelse nr. 1/80 er tillagt i værtsmedlemsstaten på området for fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse, og sin heraf afledte ret til ophold, hvorfor dette spørgsmål indgår i den samme retlige og faktiske kontekst som den, der førte til Derin-dommen af 18. juli 2007 (sag C-325/05, Sml. I, s. 6495).

19 De to spørgsmål i nævnte sag, der blev rejst af den samme forelæggende ret, var baseret på den samme begrundelse og var affattet i identiske vendinger.

20 Følgelig skal det første spørgsmål i denne sag besvares på samme måde, som spørgsmålet i Derin-dommen blev besvaret.

21 Herefter skal det første spørgsmål besvares med, at en tyrkisk statsborger, der som barn fik tilladelse til indrejse på en medlemsstats område i forbindelse med en familiesammenføring, og som har erhvervet retten til fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse i medfør af artikel 7, stk. 1, andet led, i afgørelse nr. 1/80, kun fortaber den ret til ophold i værtsmedlemsstaten, der er afledt af nævnte ret til fri adgang, i to tilfælde, nemlig:

— i de tilfælde, der er omhandlet i denne afgørelses artikel 14, stk. 1, eller

— når den pågældende har forladt medlemsstatens område i en længere periode og uden lovlige grunde,

selv om han er ældre end 21 år, og ikke længere forsørges af sine forældre, men fører en selvstændig tilværelse i den pågældende medlemsstat, og han ikke har stået til rådighed for arbejdsmarkedet i flere år på grund af afsoning af en ubetinget fængselsstraf af en vis varighed.

I en situation som sagsøgeren i hovedsagens er en sådan fortolkning ikke uforenelig med kravene i tillægsprotokollens artikel 59.

Det andet til det fjerde spørgsmål

22 Når henses til besvarelsen af det første spørgsmål, er det ufornødent at besvare det andet, tredje og fjerde spørgsmål.

Det femte til det ottende spørgsmål

23 Med disse spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om en person, der befinder sig i en situation som sagsøgeren i hovedsagens, kan gøre de rettigheder gældende, der følger af artikel 28 i direktiv 2004/38.

24 Ifølge den forelæggende ret er det berettiget at påberåbe sig direktiv 2004/38, fordi Domstolen har fortolket artikel 14 i afgørelse nr. 1/80 i lyset af Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed (EFT 1963-1964, s. 109). Eftersom dette direktiv blev erstattet med direktiv 2004/38, og det fremgår af sidstnævnte direktivs artikel 38, stk. 3, at henvisninger til de ophævede direktiver og bestemmelser betragtes som henvisninger til direktiv 2004/38, er det herefter dette direktiv, man skal henholde sig til ved fastlæggelsen af rækkevidden af artikel 14 i afgørelse nr. 1/80.

25 Det bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 38, stk. 2, i direktiv 2004/38 blev direktiv 64/221 ophævet med virkning fra den 30. april 2006.

26 Da afgørelsen om udvisning af Murat Polat blev truffet den 4. oktober 2004, og da søgsmålet for den forelæggende ret blev anlagt den 3. august 2005, må det konstateres, at direktiv 64/221 fortsat var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

27 Eftersom direktiv 2004/38 således ikke finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, er det ufornødent at besvare det femte til det ottende spørgsmål.

Det niende spørgsmål

28 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at det er til hinder for, at flere mindre lovovertrædelser, som i sig selv ikke kan udgøre en virkelig og

tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn, kan begrunde en udvisning af en tyrkisk statsborger, hvis der må påregnes yderligere lovovertrædelser, og straffedommen i en tilsvarende situation ikke ville være ledsaget af nogen foranstaltning over for nationale statsborgere.

29 Ifølge fast praksis skal principperne i artikel 39 EF — 41 EF i videst muligt omfang overføres på tyrkiske statsborgere, der har de i afgørelse nr. 1/80 anførte rettigheder (jf. bl.a. dom af 6.6.1995, sag C-434/93, Bozkurt, Sml. I, s. 1475, præmis 14, 19 og 20, og af 11.11.2004, sag C-467/02, Cetinkaya, Sml. I, s. 10895, præmis 42).

30 Det følger heraf, at for så vidt angår fastlæggelsen af rækkevidden af undtagelsen vedrørende den offentlige orden i artikel 14, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, skal man henholde sig til den fortolkning, der er givet den samme undtagelse på området for den frie bevægelighed for arbejdstagere, der er statsborgere i Fællesskabets medlemsstater. En sådan fortolkning er så meget desto mere begrundet, som den nævnte bestemmelse er affattet i vendinger, der næsten er identiske med dem, der er anvendt i artikel 39, stk. 3, EF (dom af 10.2.2000, sag C-340/97, Nazli, Sml. I, s. 957, præmis 56, og Cetinkaya-dommen, præmis 43).

31 Ifølge artikel 3, stk. 1, i direktiv 64/221 bør forholdsregler vedrørende den offentlige orden eller sikkerhed udelukkende støttes på den pågældendes personlige forhold. Artikel 3, stk. 2, præciserer, at straffedomme alene ikke uden videre kan begrunde disse forholdsregler.

32 En foreliggende straffedom kan således kun påberåbes, såfremt de omstændigheder, der har ført til domfældelsen, er udtryk for et personligt forhold, der indebærer en aktuel trussel mod den offentlige orden (jf. bl.a. dom af 27.10.1977, sag 30/77, Bouchereau, Sml. s. 1999, præmis 28, af 19.1.1999, sag C-348/96, Calfa, Sml. I, s. 11, præmis 24, og af 7.6.2007, sag C-50/06, Kommissionen mod Nederlandene, Sml, I, s. 4383, præmis 41).

33 Domstolen har stedse understreget, at undtagelsesbestemmelsen om den offentlige orden, som afviger fra det grundlæggende princip om den frie bevægelighed for personer, skal fortolkes strengt og derfor ikke kan bestemmes ensidigt af medlemsstaterne (dom af 28.10.1975, sag 36/75, Rutili, Sml. s. 1219, præmis 27, Bouchereau-dommen, præmis 33, dom af 27.4.2006, sag C-441/02, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 3449, præmis 34, og dommen i sagen Kommissionen mod Nederlandene, præmis 42).

34 Det følger af fast retspraksis, at nationale myndigheders påberåbelse af begrebet den offentlige orden forudsætter, at der ud over den forstyrrelse af samfundsordenen, som enhver lovovertrædelse indebærer, foreligger en virkelig og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn (Rutili-dommen, præmis 27, dom af 29.4.2004, forenede sager C-482/01 og C-493/01, Orfanopoulos og Oliveri, Sml. I, s. 5257, præmis 66, samt dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 35).

35 Navnlig har Domstolen allerede fastslået, at en tyrkisk statsborger kun kan fratages de rettigheder, han har direkte i medfør i afgørelse nr. 1/80, ved en udvisning, såfremt udvisningsafgørelsen kan begrundes med, at den pågældendes personlige adfærd indebærer en konkret risiko for nye alvorlige forstyrrelser af den offentlige orden i værtsmedlemsstaten. En sådan afgørelse kan derfor ikke automatisk træffes efter en straffedom og med generalpræventive formål (jf. Nazli-dommen, præmis 61 og 63, og dom af 7.7.2005, sag C-383/03, Dogan, Sml. I, s. 6237, præmis 24).

36 Herved er den omstændighed, at der foreligger flere straffedomme, ikke i sig selv af betydning.

37 Desuden fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at en straffedom ikke er ledsaget af nogen tillægssanktion over for nationale statsborgere, der begår lovovertrædelser som dem, der ligger til grund for udvisningsafgørelsen i hovedsagen.

38 I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at undtagelsesbestemmelserne, der er indsat i artikel 39 EF og 46 EF, giver medlemsstaterne mulighed for at træffe visse foranstaltninger over for statsborgere fra andre medlemsstater, bl.a. foranstaltninger, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, som de ikke kan træffe over for deres egne statsborgere, idet de ikke kan udvise sidstnævnte fra deres område eller forbyde dem indrejse (jf. dom af 4.12.1974, sag 41/74, van Duyn, Sml. s. 1337, præmis 22 og 23, af 18.5.1982, forenede sager 115/81 og 116/81, Adoui og Cornuaille, Sml. s. 1665, præmis 7, Calfa-dommen, præmis 20, og dom af 26.11.2002, sag C-100/01, Oteiza Olazabal, Sml. I, s. 10981, præmis 40).

39 Henset til de ovenfor anførte bemærkninger, skal det niende spørgsmål besvares med, at artikel 14, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at der træffes afgørelse om udvisning af en tyrkisk statsborger, der er blevet idømt flere straffedomme, hvis den pågældendes personlige adfærd indebærer en virkelig og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn. Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om dette er tilfældet i hovedsagen.

Sagens omkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

1) En tyrkisk statsborger, der som barn fik tilladelse til indrejse på en medlemsstats område i forbindelse med en familiesammenføring, og som har erhvervet retten til fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse i medfør af artikel 7, stk. 1, andet led, i afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, vedtaget af det associeringsråd, der blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, fortaber kun den ret til ophold i værtsmedlemsstaten, der er afledt af nævnte ret til fri adgang, i to tilfælde, nemlig

— i de tilfælde, der er omhandlet i denne afgørelses artikel 14, stk. 1, eller

— når den pågældende har forladt medlemsstatens område i en længere periode og uden lovlige grunde,

selv om han er ældre end 21 år, ikke længere forsørges af sine forældre, men fører en selvstændig tilværelse i den pågældende medlemsstat, og han ikke har stået til rådighed for arbejdsmarkedet i flere år på grund af afsoning af en ubetinget fængselsstraf af en vis varighed.

I en situation som sagsøgeren i hovedsagens er en sådan fortolkning ikke uforenelig med kravene i artikel 59 i tillægsprotokollen, undertegnet den 23. november 1970 i Bruxelles og indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19. december 1972.

2) **Artikel 14, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at der træffes afgørelse om udvisning af en tyrkisk statsborger, der er blevet idømt flere straffedomme, hvis den pågældendes personlige adfærd indebærer en virkelig og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn. Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om dette er tilfældet i hovedsagen.**

Underskrifter